De gebroken Code

De gebroken Code.

Boek 1: de meiden van Marble

A.B. Kramer

Schrijver: A.B. Kramer
Coverontwerp: A.B. Kramer
ISBN: 9789465311364
© A.B. Kramer
2025

Inhoudsopgave

Proloog	Ryan
Hoofdstuk 1	Ryan
Hoofdstuk 2	Ruby
Hoofdstuk 3	Ryan
Hoofdstuk 4	Ruby
Hoofdstuk 5	Ryan
Hoofdstuk 6	Ruby
Hoofdstuk 7	Ryan
Hoofdstuk 8	Ruby
Hoofdstuk 9	Ryan
Hoofdstuk 10	Ruby
Hoofdstuk 11	Ryan
Hoofdstuk 12	Ruby
Hoofdstuk 13	Ryan
Hoofdstuk 14	Ruby
Hoofdstuk 15	Ruby
Hoofdstuk 16	Ryan
Hoofdstuk 17	Ruby
Hoofdstuk 18	Ruby
Hoofdstuk 19	Ruby
Hoofdstuk 20	Ryan
Hoofdstuk 21	Ryan
Hoofdstuk 22	Ruby
Hoofdstuk 23	Ryan
Hoofdstuk 24	Ruby
Hoofdstuk 25	Ryan
Hoofdstuk 26	Ruby
Hoofdstuk 27	Ryan
Hoofdstuk 28	Ruby
Hoofdstuk 29	Ryan
Hoofdstuk 30	Ryan
Hoofdstuk 31	Ryan

Hoofdstuk 32 Ryan
Hoofdstuk 33 Ryan
Hoofdstuk 34 Ruby
Hoofdstuk 35 Ruby
Hoofdstuk 36 Ryan
Hoofdstuk 37 Ruby
Hoofdstuk 38 Ruby
Hoofdstuk 39 Ruby
Hoofdstuk 40 Ryan
Hoofdstuk 41 Ruby
Hoofdstuk 42 Ryan
Hoofdstuk 43 Ruby
Hoofdstuk 44 Ryan
Hoofdstuk 45 Conor
Hoofdstuk 46 Ruby
Hoofdstuk 47 Ryan
Hoofdstuk 48 Ruby
Hoofdstuk 49 Ryan
Hoofdstuk 50 Ryan

Epiloog Ryan
Extra Epiloog Ruby

Een bericht van Ruby en Ryan
Muzikale lijst

Nawoord
Werk in uitvoering

Teaser Boek 2

Proloog – Ryan

Ik klem Tiffany tegen me aan. Haar lijfje schokt. Haar adem komt in korte, onregelmatige hikken. Ze huilt alsof er iets uit haar is gerukt.
Omdat dat zo is.

We zitten ineengedoken op de keukenvloer. Koude, blauwwitte tegels drukken in mijn benen. De kou trekt omhoog. De geur van verbrande koffie en zure melk hangt zwaar in de lucht. Er liggen kruimels in het aanrechtgootje, alsof niemand hier nog geeft om netjes doen.
Boven ons hangt de scheve familiefoto. Gemaakte glimlachen. Op elkaar afgestemde outfits. Een perfect gezin dat nooit heeft bestaan.

De regen beukt tegen de ramen. Hard. Meedogenloos. Druppels kruipen als trage tranen omlaag langs het glas. Buiten jaagt de wind, wild en scherp, als een roofdier dat probeert binnen te breken. Het plafondlicht knippert nerveus. De schaduwen op de muur trillen mee met iedere donderslag.

In de woonkamer klinkt het gehuil van onze moeder. Geen zacht snikken. Geen beheersing. Maar rauw, open, alsof ze haar keel openscheurt. Het is het soort geluid dat je botten week maakt, dat je maag laat omdraaien. Haar huilen komt in golven, loeiend, totdat zelfs het huis lijkt mee te kreunen.

Mijn vader ijsbeert. Zijn voetstappen dreunen door het hout. Hij beweegt als een dier dat in een kooi is opgesloten, klaar om uit te halen. Zijn adem is kort. Zijn handen maken vuisten.

“Dacht je echt dat ik hier zou blijven?” Zijn stem is scherp genoeg om te snijden.

“Dacht je dat die zakenreizen écht over zaken gingen? Ik ging naar Erica. Ze is zwanger—van een zoon waar ik wél trots op kan zijn.”

De keukendeur vliegt open. Hij vult de deuropening als een schaduw. Zijn blik is giftig. Hij draait zich om, wijst naar ons. “Je had drie kansen, Mary. En je gaf me een waardeloze dochter—” zijn ogen vinden Tiffany, trillend in mijn armen, “—en twee mislukkingen zoals die.”

Mij.
Conor.

Twaalf jaar oud. En nu al een mislukking.

Hij draait zich om. De deur slaat dicht met zo’n klap dat het huis siddert. Er dwarrelt stof van de planken.

Dan—
Stilte.

Niet gewoon stil. Maar dik. Zwaar. Een stilte die in je oren knalt. Die in je keel kruipt en je bijna laat stikken.

Onze moeder zakt in de deuropening op haar knieën. Haar schouders schokken. Verdriet. Woede. Machteloosheid. En iets wat ik niet ken, maar wat gevaarlijk voelt. Haar handen drukken tegen haar gezicht alsof ze de werkelijkheid kan wegduwen.

Ik kijk naar Tiffany. Haar zwarte haar plakt tegen haar natte wangen. Ze is zo klein in haar eenhoornpyjama. Haar wereld is gebroken. Ze weet nog niet eens waarom.
Naast me zit Conor. Stil. Vier jaar jonger dan ik, maar zijn ogen zijn te scherp voor zijn leeftijd.

Dan kijk ik naar mijn moeder. En ik weet het.

Eén ding.
Eén belofte.

Niemand zal haar ooit nog pijn doen.
Niet mijn moeder.
Niet Conor.
En zeker Tiffany niet.

Ik zal ze beschermen.
Wat het me ook kost.
Wie het me ook kost.

Hoofdstuk 1 – Ryan

Mijn alarm snijdt door de mist van herinneringen. Het geluid is scherp, ongeduldig. Alsof het me herinnert aan iets wat ik liever vergeet. Achttien jaar geleden, maar die dag leeft nog steeds in mijn lijf. In mijn kaken. In mijn handen. Als rot onder gepolijst hout.

Ik sla de dekens terug, zet mijn voeten op de koude vloer. Het bleke winterlicht kruipt door de kamerhoge ramen van mijn penthouse. Buiten ligt Manhattan onder een witte laag die de scherpe randen tijdelijk verbergt. Daken bedekt met rijp, stoplichten die als waarschuwingslampen knipperen, stoompluimen die opstijgen alsof de stad zelf uitademt.

De lucht is grijs en zwaar, vol nieuwe sneeuw. Achter het glas lijkt de kou snijdend, als een mes dat klaarstaat om huid open te halen. In de verte glinstert de Hudson—kil, metaalachtig, onverschillig. Lager in de stad komt alles langzaam op gang, als een machine die wakker wordt. Traag. Mechanisch. Onvermijdelijk.

Een nieuwe dag.
Een nieuwe strijd.

Ik beweeg door de stille ruimtes. Strakke lijnen, gladhout, koel beton. Alles hier is op orde—zoals ik het wil. Geen rommel, geen losse eindjes. Alleen stilte, onderbroken door het lage gezoem van de verwarming. De woonkamer is een architectendroom: open ruimte, grafiet en asgrijs leer, een elektrische haard die zacht oplicht langs een stenen muur. Mijn espresso wacht al—precies zoals ingesteld.

Ik kleed me in zwart en donkergrijs. De stof sluit perfect aan, de mouwen rol ik tot onder mijn elle bogen. Geen stropdas vandaag. Net genoeg om indruk te maken, net genoeg om benaderbaar te lijken. In deze stad is uitstraling geen keuze. Het is je harnas.

Beneden staat mijn chauffeur klaar. De zwarte SUV glijdt geruisloos door Midtown, één in de stoet van luxe voertuigen die zich een weg banen over zout bestrooide straten. De sneeuw valt opnieuw—zacht, maar volhardend. Mensen haasten zich over zebrapaden, gezichten weggestopt achter sjaals, schouders hoog tegen de wind.

Bij Lucent Corp. is de stad volledig ontwaakt. De toren rijst als een gepolijste dolk omhoog—drieëndertig verdiepingen van spiegelend glas en zwart staal. Van buiten een vesting. Van binnen een gecontroleerd ecosysteem.

De lobby ademt stille macht. Zwart marmer weerkaatst elke stap. Citroenpoetsmiddel en verse espresso mengen zich in de lucht. Boven de receptie flikkert een scherm met fragmenten van ons AI-interfaceproject. Het Lucent-logo gloeit cool wit tegen marineblauw. Aan weerszijden van de ingang brengen muren van mos en varens een vleugje groen—zelfs de natuur is hier ontworpen.

Iedereen beweegt als radertjes in een machine. Jassen over armen, koffiebekers in de hand, ogen vastgeklonken aan schermen. Geen overbodige woorden. Geen pauzes.

Ik neem de executive lift. Privé. Biometrisch beveiligd. Geruisloos. Mijn spiegelbeeld staart terug: een man die alles onder controle heeft. Of dat in ieder geval overtuigend laat lijken.

De bovenste verdieping is een studie in macht: bleke eiken vloeren, zwart marmer, getint glas. De ramen tonen de stad ver beneden—gele taxi's kruipen door ijzige straten, stoom draait omhoog als rooksignalen.

Mijn kantoor vult de oostvleugel. Licht stroomt binnen, zelfs door de grijze hemel. Strak, ruim, onmogelijk te negeren—precies zoals ik moet zijn. De enige persoonlijke touche: een ingelijste foto van mijn broers en zus. De rest is ontworpen om te imponeren, niet om te onthullen.

Het bureau is een blad van gehard glas, rustend op twee stalen kolommen. Het glanst als een wapen.

Lisa staat al bij het raam, tablet in de hand. Lichtgrijs broekpak, blond haar strak opgestoken. Ze past hier—scherp, solide, geen fouten.
"Goedemorgen, meneer Kingsley."
"Goedemorgen." Ik trek mijn manchetten strak. "Plan vanmiddag een afdelingshoofdenoverleg. Iedereen aanwezig. HR erbij—contracten voor nieuwe stagiairs afronden."

"Alle tien?" Ze beweegt al terwijl ze het vraagt.
"Elke naam. We schalen op. Niemand glipt naar Kingsley Tech of Apex Systems. Onder contract voordat ze doorhebben waar ze zijn beland."
"Drie wachten nog op hun achtergrondchecks."
"Laat ze door. Juridisch kan de risico's markeren."

Ze kijkt op van haar scherm. "En de interne transfers? Uw broer. India Alvarez?"
"Conor naar het designteam. Onder Angelina. Geen voorkeursbehandeling. Als hij laks is, wil ik het horen. India

mag creatieve leads volgen. Ze heeft potentie—laat haar dat bewijzen."

Ze knikt, maar ik zie het kleine, berekende sprankje respect in haar blik.
"Er is er nog één," zegt ze. "Ruby Sinclair. U hebt haar dossier tweemaal gemarkeerd."

Ik pauzeer. Ruby Sinclair. Minimalistisch, meeslepend werk. Gestructureerde code… maar met iets eronder. Ruw. Ongetemd. Het blijft hangen.
"Ze is getalenteerd. Ik wil zien hoe ze onder druk presteert."
"Zal ik haar toevoegen aan dezelfde onboarding groep?"
"Ja. Proeftijd voor iedereen. Eerste afvalronde na vier weken. Conor krijgt exact hetzelfde contract. Gebruik O'Hannon als achternaam. Niemand hoeft te weten wie hij is."

"Natuurlijk."

Ik loop naar het raam, mijn handen tegen het koude glas. Beneden pulseert New York—stoom, taxi's, de mensen. Een stad die beweert onverschillig te zijn. Leugen. Deze stad kijkt. Herinnert. Dwingt je elke dag opnieuw te bewijzen dat je verdient om hier te zijn.

Lucent Corp. is van mij. Niet gekregen. Niet geërfd. Gebouwd uit verraad, slapeloze nachten en woede die nooit dooft.
Ik zal het beschermen. Uitbreiden. Bevechten.
Niet alleen tegen bedreigingen van buitenaf.
Ook tegen gevaren hierbinnen.

Zelfs als ze glimlachen.
Zelfs als ze een perfecte regel code schrijven die ik niet uit mijn hoofd krijg.

Hoofdstuk 2 – Ruby

Mijn telefoon pingde.
Eén blik op het scherm, en mijn hart sloeg zo hard dat ik even dacht dat de buren het konden horen.

Onderwerp: Welkom bij Lucent Corp.

Mijn vinger bleef een moment zweven. Toen tikte ik.

"Beste Ruby Sinclair,
We zijn verheugd je welkom te heten bij het team van Lucent Corp. als Junior Game Designer. Je officiële startdatum is maandag 20 januari…"

Ik las de rest niet eens. De woorden vervaagden, mijn ogen werden warm.

Het was echt.
Lucent Corp. Mijn droombedrijf. Mijn ticket weg uit Lewistown. Weg van voorspelbare dagen, van *braaf zijn*, van mensen die je hele levensverhaal kennen nog voordat je iets gedaan hebt.

De stad ontving me niet met een welkom mat. Ze gooide me meteen midden in een storm van geluid en kou.
Sneeuw dwarrelde omlaag als verfrommelde papiertjes in de wind, maar dan ijskoud. Windvlagen sneden door de straten, gierden tussen wolkenkrabbers alsof ze te veel koffie op hadden. Manhattan bewoog. Ademde. Alles was in beweging: mensen in donkere jassen en dikke sjaals, taxilichten die flitsten, stoom die uit de grond kringelde. En duiven—brutaal, eigenwijs, alsof ze wisten dat jij hier de bezoeker was.

Mijn kofferwieltjes haperden op bevroren stoeptegels terwijl ik een taxi aanhield. Binnen rook het naar natte wol en goedkope muntkauwgom. De ramen besloegen meteen.
“East 12th Street, nummer 284,” zei ik, en ik probeerde te klinken alsof ik dit al honderd keer had gedaan.

We reden door straten die leken op ansichtkaarten, maar dan in het grijs: roestige brandtrappen, glimmend asfalt, stapels vuile sneeuw langs de trottoirs. Toen we stopten, keek ik door het beslagen raam… en voelde mijn maag zakken.

Een hek van kippengaas. Daarachter: een lege fundering, houten balken, losse bakstenen. Geen gezellig appartement. Geen gordijnen. Gewoon niets.

“Dit klopt niet,” zei ik.
De chauffeur keek me aan met vriendelijke, maar vermoeide ogen. “Het klopt wel. Alleen niet op de manier waarop u dacht.” Hij liet een stilte vallen. “Welkom in New York.”

Mijn vingers prikten van de kou toen ik uitstapte. De wielen van mijn koffer protesteerden bij elke scheur in het beton. Ik had twee keuzes: hier blijven staan en huilen… of iets doen.

Een paar panden verder viel mijn oog op warme, amberkleurige gloed achter een raam. Een houten bord boven de deur, sierlijke letters: **The Marble Brewery**.
Als dit een film was, was dit het moment dat de heldin besluit naar binnen te stappen. Dus dat deed ik.

Binnen voelde het alsof iemand een warme deken om me heen sloeg. Het rook naar bier, hout, en iets zouts—pretzels misschien. Er klonk zachte rockmuziek, warm licht slingerde

langs houten balken, en de vloer voelde stevig en geleefd onder mijn schoenen.

Ik schoof op een barkruk, mijn jas nog dicht. “Gin-tonic, alsjeblieft,” zei ik. Mijn stem trilde, maar mijn rug bleef recht.

De barman keek op van een krat flessen. Stekelig donkerblond haar, sterke armen vol tatoeages, blauwe ogen die tegelijk scherp en vriendelijk waren.
“Zware dag?” vroeg hij.

“Je kunt het zo noemen. Mijn appartement bestaat niet. Ik ben net aangekomen uit Montana. Begin maandag bij Lucent Corp. Ken hier niemand dus ik denk dat ik op zoek moet naar een bankje in het park.”

Zijn wenkbrauwen gingen iets omhoog. “Lucent Corp.? Dat is niet niks. Maar dat op een bankje slapen, dat gaat niet gebeuren. Wacht hier.”

Hij draaide zich om, maar niet voor hij zei: “Ik ben trouwens Jace.”
“Ruby,” zei ik.
Zijn mondhoek trok omhoog. “Aangenaam, Ruby.”

Een paar minuten later kwam hij terug met een vrouw achter zich aan. Donker, bijna bosgroen haar, bruine ogen die je meteen het gevoel gaven dat het goed zou komen.
“Ruby, dit is Mia. Ze werkt hier parttime en heeft een kamer vrij.”

“Kom,” zei Mia, alsof we elkaar al kenden. En voor ik het wist, liep ik naast haar door de sneeuw.